

RESSÒ DE LA PARAULA

L'amor pastoral en el límit de la missió

Com hem dit, molts sacerdots, vivint situacions límit, esdevenen veritables testimonis d'apòstols de Jesucrist. Alguns, com ara el cardenal Van Thuan, els més de deu mil capellans màrtirs de la Guerra Civil, els milers d'empresonats i massacrats per règims totalitaris, ho són d'una manera extraordinària, fora del comú i, a més, sense haver-ho buscat ells: han estat víctimes, a les quals els ha vingut a sobre l'odi i la violència i han sabut viure aquesta circumstància amb esperit evangèlic i sacerdotal.

Però hi ha un grup immens de sacerdots, que viuen situacions límit d'una manera habitual i voluntària, desafiant tota lògica i tot seny «benpensant». És el cas dels missioners.

Hem estat al Camerun visitant Mn. Sisco Pauses. Es podien assenyalar motius molt diversos del nostre viatge. Era una manera de portar una presència visible i propera de la diòcesi allà on un dels seus preveres serveix el Senyor, en un lloc ben llunyà i en un marc de solitud. A més, el coneixement directe de la realitat i el contacte amb aquella Església, permetia encertar a l'hora de prendre algunes decisions... Però, dins l'Any Sacerdotal, el motiu més important era verificar la vivència concreta del sacerdot en la frontera, és a dir, en el límit de l'evangelització anomenada «ad gentes» i en el límit de condicions ben difícils.

Què és el que hem trobat? El sacerdot veritablement missioner mai es considera un heroi de res, encara que per moltes raons, la seva vida i el seu treball mereixin l'admiració i el reconeixement de tots. El testimoniatge sacerdotal del missioner no és cridaner, ni es mesura «pels resultats visibles» de la seva tasca, sinó que consisteix en mantenir-se fidel al propi ésser d'apòstol de Jesucrist en el sofriment, més enllà de tot romanticisme, de tot sensibleria i de tot «utopisme» (perdó per la paraula).

Les missions forneixen al sacerdot no poques compensacions i satisfaccions. Però també sofriment. I les carències físiques, les condicions materials de vida, no en són la font principal, sinó la convivència i la sintonia amb el patiment de la gent. Tot i així el missioner conserva l'alegria, perquè aquesta no depèn d'aquelles satisfaccions ni d'aquests sofriments.

El dijous, dia 6 d'aquest mes, unes hores abans d'agafar l'avió que ens portava de regrés, els quatre sacerdots sols —Mn. Sisco i els tres que fèiem el viatge— vàrem celebrar l'eucaristia a Djamena, en una capella amb forma de cabana. Les lectures del dia eren dels Fets dels apòstols 15,7-21 (St. Pere proclama que tots els pobles, sense distinció, s'han de salvar només per la gràcia del Senyor Jesús) i l'Evangeli de St. Joan 15,9-11 («Jo us estimo tal com el Pare us estima. Manteniu-vos en l'amor que us tinc»). La calor, al voltant dels quaranta graus, no permetia fer molts comentaris. Tant sols vàrem afegir en la pregària universal dues senzilles peticions:

«Senyor, si el destí universal de l'Evangeli només s'explica perquè és un do teu, fes que Sisco visqui i prediqui aquesta gratuïtat, que és garantia de llibertat i d'evangelització dels més pobres... Senyor, que mai oblidi que, en qualsevol circumstància, tu segueixes estimant-lo com el Pare t'estima. Fes que sempre es mantingui a l'abast del teu amor.»

El text de l'Evangeli acabava amb aquestes paraules de Jesús: «Us he dit tot això perquè tingueu l'alegria que jo tinc, una alegria ben plena».

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

El cardenal Bertone a Montserrat

► La visita del secretari d'Estat del Vaticà, el cardenal Tarcisio Bertone, a Barcelona, Igualada i Montserrat, del 24 al 27 d'abril passat, ha estat una gran oportunitat per consolidar els vincles de comunió de les diòcesis catalanes amb el Sant Pare i la Santa Seu, tan presents en la nostra història. El cardenal Bertone beatificà, a Santa Maria del Mar, el caputxí català Josep Tous i Soler. A Igualada visità la casa natal del nou beat. I a Montserrat presidí el concert d'inauguració del nou orgue i la Vetlla de Santa Maria. En la foto, l'abat de Montserrat, i els cardenals Bertone i Martínez Sistach.

Foto: Gemma Miralda/La Vanguardia

GLOSSA

Una vida per als altres

Una família es reüní per celebrar el vuitantè aniversari d'una de les àvies. Participaren en l'eucaristia dominical de la parròquia i, en acabar, un dels gendres adreçà aquestes paraules a la comunitat reunida: «Avui celebrem els vuitanta anys d'una persona que, per discreció i un punt de timidesa, no sembla dona feta per rebre i fruit de reconeixements i homenatges.

»És una dona per als altres, totalment abocada a la felicitat i al benestar dels que l'envolten. De tota la família, entesa aquesta en el seu sentit més ampli, però també d'aquelles persones amb les quals entra en relació, encara que sigui esporàdicament. El porter de l'edifici, un repartidor, algú que es troba a missa o aquell que ve a fer-li una petita reparació a casa. És sempre amatent a les necessitats de l'altre, oblidant-se de les pròpies.

»Potser el seu origen pagès la va predisposar a aquesta actitud d'atenció sol·lícita vers els altres, que comporta una gran laboriositat i obliga a no parar en tot el dia, com era la vida a les cases de pagès humils. Feina per a tothom, petits i grans, i des de ben petits... i durant tot el dia!

»La seva bondat, que podríem qualificar de natural, de tan profunda com és, ha estat il·luminada per una fe cristiana que brolla devoció per tot el que està relacionat amb la seva expressió:

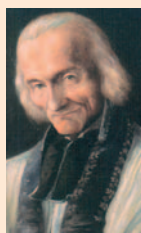
Crist —el Déu fet home—, la Mare de Déu, en les seves diverses advocacions —Montserrat i Lourdes entre les més predilectes—, els àngels, els sants i santes, els Papes, les esglésies, els mossens, les devocions populars... Una fe que ella viu, més enllà de la pietat, en les obres de misericòrdia. És a dir en l'actitud del bon samarità.

»La fe arrelada, la laboriositat de pagès i l'ètica cristiana del bon samarità han fet aquesta dona donada als altres. No cal dir que el seu marit en va ser testimoni privilegiat, acompanyat i mimat per ella al llarg de la seva llarga malaltia, i en som els qui compartim la vida amb ella. Vuitanta anys de vida plena, un exemple per a tots. Per molts anys!»

Són paraules d'agraïment que conviden a compartir la joia d'aquesta família i també a la reflexió: som davant d'un testimoni, senzill i profund alhora, d'experiència religiosa personal, feta d'amor a Déu, de fidelitat a l'evangeli i de servei als altres. Com tantes altres dones dels relats bíblics: Débora la jutgessa, Ruth l'espigadora, Maria la germana de Llätzer, la Magdaleana... Com tantes altres dels nostres dies. «Els fills van a felicitar-la, el marit en canta les lloances: "Hi ha moltes dones fortes, però tu les guanyes totes!"» (Pr 31,28-29).

Enric Puig Jofra, SJ

Pensaments de sant Joan M. Vianney

► Fou necessària la baixada de l'Esperit Sant perquè fructifiqués aquesta collita de gràcies. És com el gra de blat; el sembreu: bé, però calen el sol i la pluja perquè germi i surti l'espiga.

► Fue necesario el descenso del Espíritu Santo para que fructificara esta cosecha de gracias. Es como un grano de trigo; lo sembráis: bien, pero hacen falta el sol y la lluvia para que germine y salga la espiga.

(Cura de Ars, *Su pensamiento, su corazón*, Editorial La Hormiga de Oro, Barcelona 1994)

DIUMENGE DE PENTECOSTA

(Avui la segona lectura i l'evangeli també poden ser: Romans 8,8-17 i Joan 14,15-16.23b-26)

▶ Lectura dels Fets dels apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts.

Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar.

Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascun de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grans deses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneix el Senyor, ànima meva. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

La vinguda de l'Esperit Sant, icona oriental

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, encara que siguin molts, formen un sol cos. Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó».

(Hoy la segunda lectura y el evangelio también pueden ser: Romanos 8,8-17 y Juan 14,15-16.23b-26)

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamaradas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería.

Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos, preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran, / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta del apóstol san Pablo a los corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos: Nadie puede decir: «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Lectura del santo evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en una casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

Rebeu l'Esperit Sant

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 4a setm.): 1Pe 1,3-9 / Sl 110 / Mc 10,17-27 ■ **dimarts**: 1Pe 1,10-16 / Sl 97 / Mc 10,28-31 □ **dimecres**: 1Pe 1,18-25 / Sl 147 / Mc 10,32-45 □ **dijous**: Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / Sl 39 / Lc 22,14-20 ■ **divendres**: 1Pe 4,7-13 / Sl 95 / Mc 11,11-26 ■ **dissabte**: Jt 17,20b-25 / Sl 62 / Mc 11,27-33 □ **diumenge** vinent, la Santíssima Trinitat (lit. hores: 1a setm.): Pr 8,22-31 / Sl 8 / Rm 5,1-5 / Jn 16,12-15.

La litúrgia de la festa de Pentecosta, cinquanta dies després de la Pasqua, és una reflexió teològica sobre l'Esperit Sant. Fidel a la promesa que havia fet tres dies abans en el discurs/testament de l'últim sopar, Jesús comunica l'Esperit Sant als seus deixebles. Amb un gest simbòlic «va alenar damunt d'ells», evoca la creació de l'ésser humà tal com la descriu el llibre del Gènesi «li va infondre l'alè de vida, i l'home es convertí en un ésser viu». El cristià representa la humanitat nova que respira l'alè de Jesús, un alè dinàmic i renovador que l'impulsa cap a la missió.

En veure el Senyor ressuscitat enmig d'ells i escoltar la seva veu, la por

dels deixebles es transformà en una joia profunda. Havien tancat i barrat les portes de casa per fer front al perill que sentien imminent, s'havien reunit per sentir-se més forts i més emparats, per evitar l'angoixa que els estrenyia el cor i els obnubilava la ment. De cop i volta, quan menys s'ho esperaven, la veu del Mestre, la visió de les seves mans i del seu costat els va examplar el cor, els va alliberar de totes les pors. Aleshores, van rebre el do de l'Esperit Sant que els conferia el poder de perdonar els pecats.

Pentecosta celebra el sentit profund de l'Església animada per la força de l'Esperit. Pentecosta celebra el

sentit profund de la creació, harmònica i fecunda, gràcies a l'acció de l'Esperit. Pentecosta celebra la redempció de la humanitat, l'universalisme de la salvació, el foc de l'amor que l'Esperit encén en el cor dels creients, la simfonia dels carismes que conviuen, treballen i es multipliquen en l'Església.

Que l'Esperit Sant ens doni la força, la creativitat, l'impuls que ens cal per continuar la nostra missió d'anunciadors del Crist i del seu Evangeli. No tanquem les portes del nostre cor. Al contrari, obrim-les de bat a bat!

FE CRISTIANA I SOCIETAT ACTUAL

La visibilitat eclesial. *Ecclesia semper renovanda*

La solemnitat de Pentecosta, que marca l'inici visible de l'Església de Crist, és una ocasió. Hi ha coses que podrien suposar un avanç de l'Església visible en la direcció del Regne de Déu, segons el criteri «l'Església sempre s'ha de renovar: *Ecclesia semper renovanda*». Són coses possibles que es podrien començar a fer. En faré una llista breu i senzilla.

És una actitud que podria respondre al criteri següent: si una cosa et sembla criticable en l'Església, en comptes de recobrir-la amb una *paraula* crítica, compensa-la amb una *obra* que doni gruix a la justícia i a la caritat eclesial: així faràs quelcom apreciat tant pels crítics, com pels que no ho són. És millor apuntar-se a aquests camins que ja es poden recórrer que no pas tenir unes reivindicacions *in pectore*, el no-compliment de les quals causa frustració i allunyament progressiu del món religiós en els subjectes que les alimenten. I ara la llista breu:

- Dedicació preferent dels preveres i dels laics per fer de cada comunitat un àmbit de lloança a Déu, on la preparació de l'homilia dominical sigui una tasca preferent durant la setmana.
- Dedicació preferent de preveres, diaques, religiosos/es i laics per fer de cada comunitat un centre expansiu d'ajuda als pobres i malalts del l'entorn i dels llocs més necessitats d'aliments, aigua potable, escoles, sanitat i habitatge digne (opció preferencial pels pobres).
- Avui cal afegir que són pobres indefensos els concebuts encara no nascuts. Cal promoure aquells àmbits i obres acollidores que afavoreixin la disminució dels avortaments, perquè hom ha d'ajudar realment les dones a evitar-los. Altres punts queden per al següent escrit.

Josep M. Rovira Belloso

(*La fe cristiana en la societat actual*, Edicions 62)

DÉU NO TÉ POR

Ecumenisme i diàleg interreligiós

Des del Concili Vaticà II, l'Església catòlica manté un notable esforç de trobada amb els altres mons cristians mitjançant l'ecumenisme, que ha portat a notables resultats, i envers les grans religions mundials (es tracta d'aquell treball bigarrat que definim com a diàleg interreligiós).

Ecumenisme i diàleg interreligiós marquen una represa de la universalitat de l'Església de Roma, la qual considera que no tots els mons han de ser o poden ser incorporats en el seu sí, sinó que ella ha de tenir un contacte fecund i una col·laboració amb ells.

La dimensió de la universalitat continua vivint en les Esglésies cristianes, sobretot per mitjà del dinamisme missioner. Quan una Església perd la dimensió missionera *ad gentes*, fàcilment s'identifica amb el propi horitzó nacional i minva en consciència d'universalitat.

Però no sols l'activitat d'evangelització expressa la universalitat de l'existència cristiana. Hi ha una altra dimensió que cal evocar en termes simples i fonamentals: la de l'amor que ressona com a manament nou en els Evangelis i com a «camí millor» (1Co 12,31) en l'ensenyament de l'apòstol Pau.

A l'Evangelí de Lluc la paràbola del bon samarità mostra com un estranger —més encara, un heretge— va ésser gran en l'amor perquè s'aturà al costat de l'home assaltat pels bandolers en el camí de Jericó a Jerusalem. És el camí del manament de l'amor, vàlid per a tots els temps.

És significatiu que, el 1965, Pau VI va reprendre aquesta paràbola en el seu discurs conclusiu del Concili Vaticà II, aquell esdeveniment que va marcar profundament no només l'Església catòlica, sinó també les seves relacions amb els altres cristians, amb el món de les religions i amb la mateixa història humana.

Andrea Riccardi

(*Déu no té por*, Publicacions de l'Abadia de Montserrat)

SANTORAL

23. ✠ Diumenge de Pentecosta. Sant Desideri, bisbe; sant Joan Bta. de Rossi, prev., fund.

24. Dilluns. Maria Auxiliadora i altres advocacions: Providència, Strada...; sant Vicenç de Lerins, prev., escriptor eclesiàstic; sant Genadi, bisbe, santes Susanna i Afra, mrs., beat Joan Prado, prev. i mr.

25. Dimarts. Sant Beda el Venerable (673-735), prev. i doctor de l'Església; sant Gregori VII, papa (1073-1085), abans monjo Hildebrand; santa Maria-Magdalena de Pazzi (Florència 1566-1607), vg. carmelitana; sant Urbà I, papa (222-230) i mr.; santa Magdalena-Sofia Barat, fund. rel. del Sagrat Cor, a París (SCJM, 1800); santa Vicenta-Maria López Vicuña, vg., fund. rel. Maria Immaculada.

26. Dimecres. Sant Felip Neri (Florència 1515-Roma 1595), prev., fund. Congregació de l'Oratori (CO, 1551); sant Zacaries, bisbe; sant Quadrat, mr., deixeble dels apòstols; sant Eleuteri, papa (grec, 175-189) i mr.

27. Dijous. Sant Agustí de Canterbury (s. VI-VII), bisbe, abans monjo a Roma; sant Juli, mr.; sant Berenguer, monjo; beat Josep Tous (Igualada 1811-Barcelona 1871), prev. i fund.

28. Divendres. Sant Germà, bisbe de París; sant Emili, mr.; santa Maria-Anna de Jesús Paredes, vg., de l'Equador.

29. Dissabte. Sant Just (segle VI), bisbe d'Urgell; sant Pere Sans, bisbe de Foquien i màrtir a la Xina (1747), nat a Ascó (Ribera d'Ebre), dominic; beat Feliu de Nicòsia, religiós caputxí; beat Ramon Escrivà i companys màrtirs.

PADRES E HIJOS

Contemos también con los parientes y los amigos

Quisiera advertir a los padres en situación de separación que actúen con mucha cautela a la hora de decidir cortar las relaciones de sus hijos con la familia de su ex: abuelos, tíos, primos...

Estas traumáticas *amputaciones genealógicas* privan a los niños de la familia extensa que les pertenece y luego, a la larga, cuando los hijos crecen, se lo pueden echar en cara.

No me cansaré de repetir que el niño tiene necesidad de que adultos de sexo diferente se ocupen de él, especialmente a partir de los 2 ó 3 años. Quiero que quede claro que después de toda separación es muy deseable que los hijos tengan contacto con adultos de cada sexo. De la familia de origen de cada uno de los esposos han de surgir las figuras adultas que desempeñen una función *vicariante*, como padres o madres *suplentes*. Es decir, la de suplir al progenitor que ha desaparecido de la estructura familiar. Así, a falta de nuevo consorte, muy a menudo son los abuelos los que asumen estos papeles de padres sustitutos.

Al abuelo varón le toca representar el aspecto de masculinidad que necesita el niño varón, cuando la custodia la tiene la madre y no se sabe nada del padre, mientras que la abuela representa la femineidad, cuando la custodia recae en el padre y no se tienen noticias de la madre.

Es deseable, en todo caso, que el hijo disponga de una familia extensa, donde él pueda arrimarse. Abuelos, padrinos, tíos, primos. O bien amistades cuyas casas pueda frecuentar. Personas, en suma, muy valiosas que le sirvan de modelo para el desarrollo de su personalidad.

Dr. Paulino Castells

(*Los padres no se divorcian de sus hijos*, Editorial Aguilar, Barcelona 2009)

ENTREVISTA

▶ MONTSERRAT BARÓ

Intel·ligència límit

L'Associació Catalana d'Integració i Desenvolupament Humà (ACIDH) fa més de 15 anys que dona

resposta a les necessitats de les persones amb intel·ligència límit. És una entitat apolítica i aconfessional —varen decidir que fos així perquè tothom s'hi pogués sentir bé—, «que treballa els valors cristians i evangelitza des del testimoniatge de Jesús Ressuscitat, amb un servei de qualitat, ple de respecte i d'amor per cada persona amb un esperit de joia», afirma la Montserrat Baró, religiosa de les Germanetes de l'Assumpció, fundadora de l'ACIDH i presidenta de la fundació privada tutelar ACIDH. Divendres vinent, 28 de maig, a les 21 h, l'Escolania de Montserrat oferirà un concert en favor d'aquesta entitat a la parròquia del Corpus Christi de Barcelona.

Com treballem amb les persones amb intel·ligència límit?

Si la família és fonamental per a l'educació dels fills, encara ho és més si hi ha una persona amb aquestes característiques. Des de l'ACIDH donem suport en una doble vessant: atenció a la persona amb intel·ligència límit i suport familiar, a més d'assessorament sociojurídic, suport psicològic... El treball amb persones amb intel·ligència límit pressuposa una tasca multidisciplinària i la família és una peça insubstituïble.

I ja fa més de 15 anys que hi treballem!

Sí, portem a terme un projecte integral i d'integració per a les persones del nostre col·lectiu. Això equival a donar tots els serveis essent conscients que les necessitats d'aquestes persones són variables d'acord amb l'entorn i al llarg del seu cicle vital. Per això cada dia l'ACIDH es planteja nous reptes i nous projectes. La qualitat de vida de les persones amb discapacitat intel·lectual és la missió de l'ACIDH i ens obliga a l'optimització dels nostres serveis.

Quins projectes i quines necessitats teniu?

Necessitem crear nous llocs de treball des de la pròpia entitat, ja que hi ha dificultat d'inserir aquestes persones a les empreses —sobretot ara, amb la crisi—; malgrat tot, la nostra bugaderia està creixent i necessitem un canvi de local. També ens calen recursos per poder donar protecció jurídica a les demandes que rebem, principalment a les persones més febles.

Òscar Bardaji i Martín

AGENDA

AGENDA

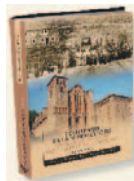
Benvinguts a un estiu diferent! Amb aquest eslògan la Delegació de Pastoral de Joventut ofereix tot un seguit d'activitats adreçades als joves a fi de viure un estiu diferent donant, rebent, compartint, pregant, aprofundint, pelegrinant... Us destaquem ja algunes iniciatives de l'oferta sencera que podeu consultar a www.bisbatsantfeliu.org/santfeliujove:

- Pelegrinatges a Lourdes: del 24 al 28 de juny i del 23 al 27 de setembre.
- Acollida de la Creu de la JMJ a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat: Montserrat, 2 de juliol.
- Pelegrinatge a Santiago: del 31 de juliol al 8 d'agost.
- Exercicis-convivències per a joves a Gisclareny: del 20 al 25 d'agost.

Aplec de la Salut. 24 de maig. L'Associació d'amics de les tradicions de Sant Feliu de Llobregat organitza un any més aquest popular aplec. Començarà amb el gran repic de campanes a les 9 h a la Catedral de Sant Llorenç i a continuació s'iniciarà la sortida festiva de la Mare de Déu de la Salut cap a la seva ermita. Allà hi haurà la hispada de la bandera, el pregó, diverses actuacions, ballada de sardanes, etc. A les 12 h el bisbe Agustí presidirà la missa. L'aplec acabarà a les 17.30 h, amb l'entrada de la Mare de Déu a l'ermita i el cant de la Salve. Com en altres ocasions, s'organitza una exposició fotogràfica que enguany il·lustrarà «Com jugàvem a la nostra infància».

PUBLICACIONS I WEB

I Centenari de la benedicció de l'església nova de Sant Esteve de Cervelló (1908-2008). Aquest és el títol del

llibre escrit per M. Montserrat Roig Mestre i presentat el passat 21 de març en aquesta mateixa parròquia. L'obra recorre aquests cent anys sota el prisma dels diversos rectors que ha tingut al capdavant. A la taula de presentació hi van ser el vicari episcopal, Mn. Anton Roca Roig, el darrer rector del centenari, Mn. Xavier Ribas, i l'autora del llibre. Mn. Ricard Hernández, actual rector de Sant Esteve, va conduir l'acte.

El nou orgue de Montserrat. El nou orgue de Montserrat ha iniciat la seva producció musical amb un primer CD, que ha editat Discos de l'Abadia de Montserrat (DAM), i que ha comptat amb la producció musical de Santi Barguñó i Gerard Font-Espí, sota la supervisió del P. Jordi-Agustí Piqué. El mestre Miquel González és l'artífex del treball, que porta per títol *El nou orgue de Montserrat*, en el qual ha triat una combinació equilibrada d'obres d'autors catalans —Anselm Viola, Narcís Casanoves, Francesc Civil i Ireneu Segarra— i europeus —Bach, Haendel, Liszt i Widor— dels segles XVIII, XIX i XX.

S'ha iniciat un calendari d'audicions-concerts per a alguns diumenges convinguts, a les 17 h. El proper serà precisament diumenge 30 de maig, amb l'organista Juan de la Rubia i la presentació de l'instrument a càrrec del constructor, Albert Blancafort.

CATEDRAL

Dedicació del temple. 26 de maig, 20 h. El bisbe Agustí presidirà l'eucaristia a la Catedral de Sant Llorenç, en el dia de la dedicació d'aquest temple.

ESGLÉSIA DIOCESANA

El bisbe Agustí al Camerun

Amb la comunitat cristiana de Kofia, població pesquera a la riba del llac Txad

Mn. Sisco Pausas, fill de Sant Climent de Llobregat, porta quinze anys treballant a les missions de Blangoua i Makarya, a l'extrem nord del Camerun, amb una dotzena de joves comunitats. El bisbe Agustí hi ha anat per conversar amb ell i amb el bisbe local, Barthélemy Yaouda. L'hem acompanyat Mn. Joan Pere Pulido i un servidor.

De dijous a dijous, la primera setmana de maig hem caminat, navegat i corregut sobre rodes. Hem suat molt amb els camerunesos, perquè és època seca. Hem recorregut uns 600 quilòmetres per les planes i navegat aigües cameruneses del riu Chari i del llac Txad, per veure i escoltar què fa l'Església catòlica en aquell cor de l'Àfrica. Com la podem ajudar si no tenim noves vocacions misioneres?

Amb Mn. Manuel Roig (en primer pla), i el missioner, Mn. Sisco Pausas (de blau)

El bisbe Agustí ha celebrat la fe amb les comunitats plurilingües i plurirracials. Ha vist la tasca educativa de petits i grans que hi ha endegada. Ha vist els pous que al llarg d'anys han acostat l'aigua potable als pagesos i als ramaders transhumants.

Amb el senyor Bisbe portem el testimoni de la missió a l'Europa envellida i preocupada per la seva crisi financera.

Mn. Manuel Roig
Delegat de Missions

ECO DE LA PALABRA

El amor pastoral en el límite de la misión

Como hemos dicho, muchos sacerdotes, viendo situaciones límite, se convierten en verdaderos testimonios de apóstoles de Jesucristo. Algunos, como por ejemplo, el cardenal Van Thuan, los más de diez mil curas mártires de la Guerra Civil, los miles de encarcelados y masacrados por regímenes totalitarios, lo son de una manera extraordinaria, fuera del común y, además, sin haberlo buscado ellos: han sido víctimas, a quienes les ha venido encima el odio y la violencia y han sabido vivir esta circunstancia con espíritu evangélico y sacerdotal.

Pero hay un grupo inmenso de sacerdotes, que viven situaciones límite de una manera habitual y voluntaria, desafiando toda lógica y toda cordura «bienpensante». Es el caso de los misioneros.

Hemos estado en Camerún visitando Mn. Sisco Pausas. Se podían señalar motivos muy diversos de nuestro viaje. Era una manera de llevar una presencia visible y próxima de la diócesis allá donde uno de sus presbíteros sirve al Señor, en un lugar lejano y en un marco de gran soledad. Además, el conocimiento directo de la realidad y el contacto con aquella Iglesia, permitía acertar a la hora de tomar algunas decisiones...

Pero, dentro del Año Sacerdotal, el motivo más importante era verificar la vivencia concreta del sacerdocio en la frontera, es decir, en el límite de la evangelización denominada «ad gentes» y en el límite de condiciones muy difíciles.

¿Qué es lo que hemos encontrado? El sacerdote verdaderamente misionero nunca se considera un héroe de nada, aunque por muchas razones, su vida y su trabajo merezcan la admiración y el reconocimiento de todos. El testimonio sacerdotal del misionero no es llamativo, ni se mide «por los resultados visibles» de su tarea, sino que consiste en mantenerse fiel al propio ser de apóstol de Jesucristo en el sufrimiento, más allá de todo romanticismo, de toda sensiblería y de todo «utopismo» (perdón por la palabra). Las misiones proporcionan al sacerdote no pocas compensaciones y satisfacciones. Pero también sufrimiento. Y las carencias físicas, las condiciones materiales de vida, no son la causa principal, sino la convivencia y la sintonía con el sufrimiento de la gente. Aún así el misionero conserva la alegría, porque esta no depende de aquellas satisfacciones ni de estos sufrimientos.

El jueves, día 6 de este mes, unas horas antes de tomar el avión que nos traía de regreso, los

cuatro sacerdotes solos, Mn. Sisco y los tres que hacíamos el viaje, celebramos la eucaristía en Djamena, en una capilla con forma de cabaña. Las lecturas del día eran *Hch 15,7-21* (San Pedro proclama que todos el pueblos, sin distinción, se han de salvar sólo por la gracia del Señor Jesús) y *Jn 15,9-11* («Como el Padre me ama, yo os amo. Manteneos en el amor que os tengo»). El calor, alrededor de los cuarenta grados, no permitía hacer muchos comentarios. Tan sólo añadimos en la plegaria universal dos sencillas peticiones:

«Señor, si el destino universal del Evangelio sólo se explica porque es un don tuyo, haz que Sisco viva y predique esta gratuidad, que es garantía de libertad y de evangelización de los más pobres... Señor, que nunca olvide que, en cualquier circunstancia, tú sigues amándole como el Padre te ama. Haz que siempre se mantenga al alcance de tu amor.»

El texto del Evangelio acababa con estas palabras de Jesús: «Os he dicho todo esto para que tengáis la alegría que yo tengo, y vuestra alegría sea plena».

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat